

»V duhu in resnici« – enotnost življenja (1)

Enotnost življenja je ena izmed temeljnih značilnosti duha Opus Dei. Prvi del članka o tej temi.

20. Sep. 2020

Bog si želi častilcev »v duhu in resnici« (Jn 4,24), reče Jezus Samarijanki, ko se pogovarja z njo ob siharskem vodjaku. Vse kristjanovo bivanje je poklicano, da postane čaščenje Očeta (Jn 4,23), brez kotičkov, kamor božja luč ne bi posvetila – to je duhovno bogoslužje

(prim. Rim 12,1), s pomočjo katerega postanemo živi božji templji, živi kamni njegovega templja (prim. 1 Pt 2,5).

»Napravi oltar iz svojega srca,«^[1] pravi sv. Peter Krizolog. Da bi postali oltar, ni dovolj darovati: treba se je darovati. Vse v našem življenju se mora prečistiti v globoki združenosti z Bogu resnično prijetno žrtvijo, s Kristusovo daritvijo. Tako se polagoma ustvarja enotnost življenja, in preseženo je brezno, ki ga greh zareže med vero in življenjem. Brez malodušja v težavah odkrivamo čudovito dejstvo, da tam, kjer smo, vse pripomore k našemu dobremu, če se zatečemo k večni ljubezni troedinega Boga, čigar navzočnost razsvetljuje vse naše življenje.

»Svetilka telesa je oko. Če je torej tvoje oko čisto, bo svetlo vse tvoje telo« (Mt 6,22). Če so naši nameni pošteni, če so usmerjeni k Bogu in k

drugim preko Njega, potem bodo vsa naša dejanja ciljala k dobremu v »enotnosti preprostega in čvrstega življenja«,^[2] kajti »vse nas more in mora peljati k Bogu«. ^[3] Vendar pa se nam lahko dogaja, da na to pogosto pozabljamo. Zaradi tega želi izobraževanje, ki so ga deležni verniki Dela, z duhovnega vidika v vsakem posamezniku vzpostaviti enotnost življenja, ki je temeljna značilnost duha Opus Dei. To poenotenje vedno bolj krepi našo istovetnost božjih otrok v Kristusu, z močjo Svetega Duha, ki vse poživlja z ljubeznijo in nas spodbuja k svetosti in apostolatu pri opravilih našega vsakdana.

Jezusova enotnost življenja

Enotnost življenja črpa gonilno silo iz »navzočnosti Boga, našega Očeta«^[4] in je po Svetem Duhu »udeleženosť pri najvišji enotnosti božjega in človeškega, ki se je uresničila z

učlovečenjem Božjega Sina«. ^[5]

Kristus je »počelo edinosti in miru«. ^[6]

– On je vedno enoten s svojim Očetom in moli k Njemu, da bi nas posvetil v resnici (prim. Jn 13,17). Njegova hrana, tisto, kar mu daje življenje, je izvrševanje Očetove volje (prim. Jn 4,34). Vse je usmerjeno k temu poslanstvu, od trenutka učlovečenja (prim. Heb 10,5-7) do prihoda v Jeruzalem, ko hodi spredaj pred svojimi učenci z naglico zaradi ljubezni (prim. Lk 19,28). Za njegovo besedo jamčijo njegovi čudeži in množica brez oklevanja vzklikne: »Vse prav dela« (Mr 7,37).

Sv. Jožefmarija je v tem navdušenju ljudstva – »*bene omnia fecit*« – videl ne le čudeže, ki mnoge ljudi prevzamejo, marveč dejstvo, da je Kristus »vse naredil dobro, dobro dokončal, delal je samo dobro«. ^[7] V Gospodu sta posvečenje in poslanstvo združena v popolno enoto. »V Kristusu ni mogoče ločiti

njegove narave Boga-Človeka ter naloge Odrešenika. Beseda je postala meso in prišla na zemljo, *ut omnes homines salvi fiant* (1 Tim 2,4).«^[8] Zaradi tega za Jezusa na najodličnejši način veljajo tiste Izaijeve besede, ki jih je On sam razglasil v nazareški shodnici: »Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil, da prinesem blagovest ubogim. Poslal me je ...« (Lk 4,18; prim. Iz 61,1). Jezus je popoln Bog in popoln človek, ki je v svojem zemeljskem življenju udejanjal popolno enotnost življenja in ki »ravno z razodetjem skrivnosti Očeta in njegove ljubezni človeku v polnosti razodeva človeka in mu odkriva njegovo najvišjo poklicanost.«^[9] On vsakomur odkriva njegovo poklicanost, da se spravi z Bogom in da z veseljem k tej spravi pritegne okolje, ki mu ga je Bog zaupal v svetu (prim. 2 Kor 5,18-19).

Razklanost med vero in vsakdanjim življenjem

Čeprav se je za vedno uresničila v osebi Gospoda, je ta osebna in družbena sprava še na poti proti tej polnosti, na poti h Kristusu. Tako kot v času drugega vatikanskega koncila je »to pri mnogih nastopajočo razklanost med vero, ki jo izpovedujejo, in njihovim vsakdanjim življenjem treba prištevati med največje zablode našega časa. Ta škandal so že v stari zavezi preroki silno grajali in še mnogo bolj mu je v novi zavezi sam Jezus Kristus grozil s hudimi kaznimi«^[10] – »Nihče ne more služiti dvema gospodarjema: ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval« (Mt 6,24).

Neskladnost življenja, v katero zapadejo mnogi ljudje, verni ali ne, je pomanjkanje harmonije in miru, ki zlomi osebno ravnovesje. To ne bi smelo biti presenetljivo, saj »neupoštevanje dejstva, da je

človekova narava ranjena, nagnjena k zlu, daje povod za hude zmote na področju vzgoje, politike, socialnega delovanja in nravi«. ^[11] Enotnost življenja je odločilnega pomena za vse, na poseben način pa za laike, kot uči sv. Janez Pavel II.: vse mora biti priložnost za zedinjenje z Bogom in za služenje drugim. ^[12] Pri kristjanu je njegovo poklicno delo usklajeno z njegovo vero. »Brezkonfesionalnost. Nevtralnost. – Stare bajke, ki se zmeraj skušajo pomladiti. Si se že kdaj potrudil misliti na to, kako nesmiselno je prenehati biti katoličan, ko prideš na univerzo ali v strokovno društvo ali na znanstveno zborovanje ali v parlament – kakor da bi pustil klobuk v garderobi?« ^[13]

Te besede so nadvse aktualne: Boga ne more stisniti v kot nekakšen laicizem, ki se je povzdignil v religijo brez Boga. Papež Frančišek nas vabi, da spoznamo svoje mesto »s kontemplativnega stališča, se pravi s

pogledom vere, ki odkriva Boga, ki prebiva v hišah mesta, na njegovih cestah in na njegovih trgih. Božja navzočnost spremlja iskreno iskanje posameznikov in skupin, da bi našli oporo in smisel za svoje življenje. Bog prebiva med meščani in podpira solidarnost, bratstvo in teženje po dobrem, po resnici in pravici. Te navzočnosti ni treba vzpostaviti, ampak jo odkriti in pokazati. Bog se ne skriva pred ljudmi, ki ga iščejo z iskrenim srcem.«^[14]

Veselimo se v viharjih

Kristjani, pri krstu zaznamovani s križem, so vedno poznali preganjanje. »Vse Kristusovo življenje je bilo v znamenju preganjanja. Skupaj z njim bodo deležni preganjanja njegovi (prim. Jn 15,20).«^[15] Ob misli na izgnanstvo sv. Janez Zlatousti, véliki govornik Vzhoda, ni izgubil zaupanja: »Mnogo je valov, ki nas spravljajo v

nevarnost, in velik vihar nam grozi; kljub temu pa se ne bojimo potopitve, ker trdno stojimo na skali. Tudi ko se morje razbesni, se ta skala ne bo zlomila; četudi se dvignejo valovi, ne bodo mogli škodovati Jezusovi barki. Povejte mi: Kaj nas lahko prestraši? Smrt? Zame je življenje Kristus in smrt pridobitev. Izgnanstvo? Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje. Zablembo premoženja? Ničesar nismo prinesli na svet, tako tudi ne bomo ničesar odnesli s sveta. Smejim se vsemu, kar zbuja strah na tem svetu, in njegovim dobrinam. Ne bojim se smrti niti ne zavidam bogastva. Nimam želje živeti, če ne živim za vaše dobro. Zato vam govorim o tem, kar se sedaj dogaja, in spodbujam vašo ljubezen k upanju.«^[16]

Težave z raztresenostjo, ki jih prinaša svet, nam ne smejo vzeti poguma. Sodobnik Zlatoustega, sv. Avguštin, je raje oznanjal veselje kot

pa tarnanje: »Zakaj naj bi mislil, da je bil kak prejšnji čas boljši od sedanjega? Vse od prvega Adama do današnjega Adama človek pričakuje samo to: delo in pot, trnje in osat. Nas je morda zadel kak potop? Smo trpeli tiste težke čase lakote in vojn? Prav zato nam o tem poroča zgodovina, da bi se vzdržali pritoževanja zoper Boga v sedanjem času. Kako strašni časi so to bili! Mar človeka ne strese že samo, ko o njih bere ali posluša? Zatorej imamo več razlogov, da se veselimo, ker živimo v tem času, kot pa da se pritožujemo.«^[17]

Tudi če pridejo vojne, epidemije, revščina in nova preganjanja, od najbolj surovih, ki jih izvajajo fundamentalizmi pod pretvezo religije, do bolj prefinjenih v obliki laicizmov, ki lahko postanejo prav tako fundamentalistični – pomislimo na primer na oviranje ugovora vesti v različnih zahodnih državah –, je

zaupanje v Boga močnejše od vseh težav: gre za upanje, ki se rodi iz ljubezni in ki zaradi tega ne osramoti (prim. Rim 5,5). Poklicani smo, da povečujemo Boga v največji globini našega bitja, v našem srcu, kjer On zedinja vse, izhajajoč iz božje slave, ki je teža ljubezni, silovita moč, ki daje smisel našemu upanju (prim. 1 Pt 3,15): v nas živi Kristus.

»**Omnia in bonum**«

Šestnajst stoletij po sv. Avguštinu in Zlatoustem je sv. Jožefmarija v svet poslal z optimizmom navdan klic: »V svojem srcu morate vedno čutiti ta vzklik, ki je kakor vklesan v mojo dušo: *Omnia in bonum!* – vse pripomore k dobremu. Sveti Pavel je tisti, ki nam ponuja ta nauk vedrosti, veselja, miru, sinovskega odnosa do Boga: namreč Gospod nas ljubi kot Oče, ki je nadvse moder in vseмогоčen: *Omnia in bonum!* (prim. Rim 8,28).«^[18]

K tem besedam dodaja blaženi Álvaro: »Ko je oče leta 1941 pisal to Navodilo, je bila malo prej končana velika tragedija španske državljanske vojne in začela se je svetovna vojna. Razmere so bile zares apokaliptične in Cerkev je zaradi ravnanja enih in drugih utrpela veliko škodo, globoke rane. Španija, ki je krvaveča in opustošena prišla iz državljanske vojne je bila v nevarnosti, da se znajde v novem, še mnogo hujšem spopadu. Oče je pomislil na možnost, da znova ostane sam – tako kot v predhodni španski vojni –, ko so bili vsi njegovi duhovni otroci razkropljeni po različnih frontah ali pa v zaporih.«^[19]

K naši enotnosti življenja spada tudi to, da ljubimo kraj in čas, v katerega nas je postavil Bog: navdušujoče je, da lahko delamo in izboljšujemo ta svet, medtem ko smo istočasno z mislimi v nebesih. Stvarjenje in odrešenje se na dinamičen način

uresničujeta tukaj, danes in zdaj, vedno ko stremimo k spoznavanju in razumevanju našega sveta, da bi ga ljubili s stvarjenjskim optimizmom, tako kot sv. Jožefmarija, ki je priporočal tudi izogibanje »praznim sanjam«,^[20] bežanje od tako imenovane »mistike ko bi le«. ^[21] V svojem okolju se bomo skušali pokazati takšni, kakršni smo: »Ko se predstavljamo kot to, kar smo, kot običajni državljani – ki prevzemajo vsak svoje osebne odgovornosti: družinske, poklicne, družbene, politične –, ni v tem nobenega pretvarjanja, ker takšno ravnanje ni plod nikakršne taktike. Prav nasprotno: to je naravnost, iskrenost, je izražanje resnice o našem življenju in o naši poklicanosti. Smo ljudje z ulice.«^[22]

Bog nas hoče imeti na tem svetu

V sedanjem času smo priča hudim dogodkom, ki pričajo o delovanju

hudiča v svetu. Čeprav »vsako zgodovinsko obdobje v sebi nosi kritične sestavine,« pravi papež, »pa se vsaj v zadnjih štirih stoletjih ni zgodilo, da bi temeljne resnice, ki sestavljajo človekovo življenje, bile deležne tako hudih pretresov kot v naši dobi [...]. Gre za spremembo, ki zadeva ravno vprašanje, na kakšen način se bo nadaljeval obstoj človeštva na svetu.«^[23] Tudi sv. Jožefmarija, ko je videl to bližajočo se dekadenco, je v preroškem slogu klical: »Slišati je nekakšen kolosalen *non serviam* (Jer 2,20) v osebni in družinski življenju, v delovnih okoljih in v javnem življenju. Tista tri poželenja (prim. 1 Jn 2,16) so kakor tri gromozanske sile, ki so spravile na plan strašansko vrtočlavo nečistosti, napuhnjenega povzdigovanja človekovih lastnih moči ter hlepenja po bogastvu. Celotna civilizacija se opoteka, nemočna in brez moralne osnove.«^[24]

Ljubezen do sveta ni ovira za to, da bi videli tisto, kar ni v redu, kar potrebuje očiščenje, kar je treba preoblikovati. Stvarnost moramo sprejeti takšno, kakršna je, z njeno svetlo in temno stranjo. To pa zahteva, da se za stvari navdušimo, da poznamo probleme, da smo v stiku z mnogimi ljudmi, da beremo in poslušamo. Zato da bi ljubili Boga, nimamo ničesar boljšega od tega sveta, v katerem nas je On sam poklical k življenju, in pri tem se zanašamo na molitev, ki jo Sin povzdiguje k Očetu: »Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih obvaruješ hudega« (Jn 17,15).

Ko bomo ljubili ta svet, ki nam tak, kakršen je, omogoča naše lastno posvečevanje in prijateljstvo z drugimi, se bomo obračali k Jezusu, da bi ga izboljšali, da bi ga preoblikovali, pri čemer se bomo dan za dnem spreobračali tudi sami. Sveta Marija je pomagala Jezusu, da

je rasel v običajnem življenju v Nazaretu; zdaj, ko je popolnoma predana svojemu poslanstvu kot naša Mati, nam daje, da Jezus raste v našem običajnem življenju. Ona nam pomaga vsak dogodek premišljevati v našem srcu (prim. Lk 2,51), da bi odkrili pričujočnost Boga, ki nas kliče vsak dan. »Mi, otroci moji, naj vam še enkrat povem, smo ljudje z ulice. In ko se ukvarjamo s časnimi stvarmi, to delamo zato, ker je to naš prostor, to je kraj, kjer smo srečali Jezusa, in od tam nas naša poklicanost ni oddaljila.«^[25] Prav tam se blešči tista luč duše, ki odseva večno dobroto Gospoda. In s to lučjo Bog razsvetljuje svet.

Guillaume Derville

[1] Sv. Peter Krizolog, Pridiga 108: PL 52, 499-500.

[2] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 10; prim. sv. Tomaž Akvinski, *Sup. Ev. Matt.* (Mt 6,22).

[3] Prav tam.

[4] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 11.

[5] I. de Celaya, *Unidad de vida*, v: *Diccionario de San Josemaría*, Monte Carmelo – Instituto Histórico San Josemaría Escrivá de Balaguer, Burgos 2013, 1222.

[6] Drugi vatikanski koncil, Dogm. konst. *Lumen Gentium* (21. 11. 1964), 9.

[7] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 16.

[8] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 106.

[9] Drugi vatikanski koncil, Past. konst. *Gaudium et spes* (7. 12. 1965), 22.

[10] Prav tam, 43.

[11] Katekizem katoliške Cerkve, 407.

[12] Prim. sv. Janez Pavel II.,
Posinodalna apost. spod.
Christifideles laici (30. 12. 1988), 17 in
59.

[13] Sv. Jožefmarija, *Pot*, 353.

[14] Frančišek, Apost. spod. *Evangelii
gaudium* (24. 11. 2013), 71.

[15] Katekizem katoliške Cerkve, 530.

[16] Sv. Janez Zlatousti, Pridiga, 1-3:
PG 52, 427-430.

[17] Sv. Avguštin, Pridiga Caillau-
Saint Yves 2, 92: PLS 2, 441-442.

[18] Sv. Jožefmarija, *Navodilo*, 8. 12.
1941, 34.

[19] Bl. Álvaro del Portillo, opomba
48 k Navodilu, 8. 12. 1941, 34.

[20] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, 8.

[21] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, 88.

[22] Sv. Jožefmarija, *Pismo 19. 3.*
1954, 27.

[23] Frančišek, *Govor*, 22. 3. 2013.

[24] Sv. Jožefmarija, *Pismo 14. 2.*
1974, 10.

[25] Sv. Jožefmarija, *Pismo 19. 3.*
1954, 29.

.....